

VICTOR MARTIN

LA PERCUIT

(publicată în Jurnalul SF Nr. 2/1992)

Editura electronică Equinox

2011

În copilărie (aveam patru ani pe atunci) îmi plăcea să merg la pescuit cu băieții mai mari și să le târăsc pe nisip gențile grele din vinilin crăpat, pline cu tot felul de pești cunoscuți și necunoscuți; sau să mă așez la umbra portocalie a sălciilor mimetice, pe care la vârsta aceea le vedeam albastre, să aud o serie de năzdrăvăanii despre pești uciși cu pumnul dintr-o lovitură precisă, aplicată în frunte.

Peștii nu mai scoteau sunetele lor guturale și dizgrațioase; tăceau mîlc ghemuindu-se pe sub pietrele încinse de pe mal, prefăcându-se a fi morți. Nu știam să înot; stăteam pe mal și le gâdila înotătoarele lucioase, dar ei nu se trezeau din somn. Le spuneam lucruri interesante și le dădeam bomboane cu mentă, pentru tuse, și cafea din termos să-i țin treji, dar ei, ai dracului pești, dormeau ca proștii până mă puneam pe ei cu bătaia, o bătaie sfântă, deprinsă de la tata, care mi-o aplica fără zgârcenie, leac pentru încăpățănare copilărească, pentru boli despre care medicii habar n-aveau, cum ar fi: fumatul țigărilor din frunze de „moțu’ curcanului”, furatul merelor încă verzi sau bătaia cu fructe de zent din grădina ciberneticianului, care avea o fată cam târfă ce ne povestea o serie de tâmpenii drăguțe. Adică, ce zic eu, o are și acum, dar nu mai stă la el, că s-a măritat cu un ofițer astronaut.

Mama zicea că, pe lângă meteahna de a-și lua fete ușoare ca neveste, ofițerii o mai au și pe aceea a poeziei, regulă trasă de la cenaclul din 26, unde se bea cel mai bun vin, că nu-i dă omului mâna să vină cu orice poșircă, să scârbească un cadru cosmic, și poetic pe deasupra.

Sunt nu mai puțin de treizeci de ofițeri și subofițeri în cercul de creație. De aici vine beat, în fiecare sâmbătă, bunicu’ lu’ vecinu-meu, Suru, care are trei licorne și le știe limba. Bătrânul cenaclist, cu toate că el e cel ce umblă brambura, îl întâmpină pe nepotu-său cu parola „Un’ dracu’ umbli, bă?!”. Nepotul, care nu iubește arta, ci pe Cora a lu’ Umărstrîmb, îl pocnește cu palma de omorât muște peste nas, iar bunicul se smiorcăie. De la el am prins stilul; se pare că ține.

Se procedează astfel: te așezi pe jos și zici „oh”, după care emiți o notă înaltă (chestia cu nota nu o știam, dar mi-a șoptit-o una dintre licorne) și te gândești la bomba cu neutroni sau la alt lucru trist; plânsul vine de la sine. În niciun caz nu trebuie să te gândești la moarte, că te apucă râsul.

De-aia e bine să te duci la râu, unde nu te găsește nimeni când te ascunzi sub buturugi și poți sta liniștit cât e ziua de mare și mai poți să faci și o partidă de pescuit cu băieții mai mari.

Pescuitul nu chiar la îndemâna oricui, dar, atunci când există condiții, se învață repede. Pe vremea aia umblam după pește cu mâna, cât era ziua de mare, cu Hingherul, care nu era chiar hingher, ci țigan și hoț de găini. Nu-i prea plăceau ăștia câinii; i se proțăpeau între picioare și lătrau fals. Mie îmi plăceau, deoarece erau băieți buni câinii pe vremea mea. Hingherul zicea că îi omoară pentru că spun prostii, dar nu-i omora. De altfel, nu-l credea nimeni, nici măcar eu, care eram cu zece ani mai mic. Nu-l credeam când spunea că stă câte o noapte întreagă la povești cu javrele și că acestea îl amenință cu pâra către stăpânii galinaceelor furate dacă pleacă înainte de ora 05:00.

De faptul că animalele vorbesc, m-am convins mult mai târziu, când am vrut să omor un pui și el mi-a spus că sunt un canibal, că nu iubesc păsările și alte

injurii despre care nu are niciun rost să pomenesc, i-am spus să-și vadă de treabă, că nu ține vrăjeala. El mi-a turnat un banc și o serie de lucruri interesante despre văduva pădurarului. Mi-a povestit cum venea pădurarul decedat, travestit în poștaș, bătea de trei ori în poartă și, când pleca, însemna cu vopsea o scândură din gard pe care o smulgea a doua zi, ducând-o cu el la subțioară ca pe o mapă. În locul ei puneă o alta, nouă și curată ca lacrima.

Deh, au și stafiile metehnele lor; ăsta o avea pe aceea de a schimba scândurile din gardul văduvei sale cu cele din gardul unei spălătorese, gard ridicat de curând. Spălătoresei nu-i păsa; era schizofrenică din cauza dragostei pentru un fost primar, acum asistent la un spital, într-o localitate în deșert.

Unul, ce stă cu patru case mai încolo de ceaprazăria unchiului Hari, de nu-l vezi des pe acasă, spunea că localitatea asta în deșert nici nu există, că în deșert nu există localități și fostul primar, venit la sora lui de Crăciun, răspundea că „să-l scuip-n gură dacă minte”. Vecinul călător nu știa prea multe, îl scuipa chiar, dar nu în gură, ci în frunte pentru că celălalt ținea gura închisă de fiecare dată. De atunci, a schimbat-o în „dacă nu există localitatea, să știi, bă, Maroane (de la originarul Miron), nu există nici deșertul.” Miron, auzind că nu există deșertul, se enerva și pleca plângând amarnic, bolborosind ceva de draci, mame tinere și dureri de cap. Nevastă-sa îi făcea gargară cu ceai de rădăcini și îl spăla cu o soluție salină, rețeta fiind luată de la o babă, una Latânfund, nume un pic pe dos, deoarece puteai s-o înțepenești foarte ușor într-o țevă de canalizare.

La noi în ar, cuvântul „canalizare” l-a introdus al lu’ Turloi, inginerul, el fabricându-și singur așa ceva.

Turloi e considerat totodată și nebunul campusului pentru că, zice tanti Coca de la oraș: „numai nebunii se mai fac ingineri în ziua de azi”. El ține discursuri noaptea la ora 01:00, când se întoarce de la profesorul de desen, unde se umflă cu o băutură adusă de pe partea cealaltă a planetei.

A lu’ Stan, lăptăreasa, frecventând același mediu, zice că trebuie să fie o băutură extrasă din frunze de goral.

În timp ce eu sorbeam supa asta de gânduri, băieții se luptau cu un pește mare, ce voia să se întoarcă în apă ca un nesimțit. Singurul care nu participa la vânătoare cu pietre era unul, al cărui nume nu-l mai țin minte. Acesta se arunca în apă din cinci în cinci minute tremurând, zbânțuindu-se pe cea mai aspră căldură; de aceea, să-i spunem Zbânțuitu’. Cu el se zbânțuiau și pietrele aruncate de noi, dându-și ochii peste cap și scoțând sunete bizare.

În total, eram cinci aruncători: eu, Zbânțuitu’, Hingherul, Epurașul, care nu știe nici un cuvânt în limba noastră, ci numai cuvinte din germana aproximativă de dincolo de zidul luminos. Ultimul era Șeful, nume rămas de la vorba lui: „vin’ la Șefu”, tic verbal de pe vremea când era ospătar la bufetul astroportului.

El s-a ridicat în picioare și i-a strigat lui Hingherul: „la să-l băgăm pe ăla micu’ în gaură, să gonim peștele pe partea ailaltă a humei!”

Ăla micu’ eram eu, cu toate că nu mă consideram așa; știam alții mult mai mici. Am protestat, dar aiurea. Argumentul cu „nu știu să înot”, plânsul executat cu talent nativ, țișetele, injurăturile sunând ca un scârțâit de car, n-au reușit să induioșeze.

M-au împins sub hume, ținându-mă strâns de picior, dar am reușit să mă eliberez, lovindu-i cu coada. Am hotărât să rămân acolo, sub hume, să le fac în necaz.

Un clean mi-a dat de câteva ori târcoale și a început să rătăcă cu poftă de pozna pe care o făcusem. I-am spus să tacă pentru a auzi ce zice ăia de pe mal, dar nu se auzea nimic. Asta m-a liniștit; puteam vorbi cu peștii, nu mă deranja nimeni.

Mă gândeam că sunt primul om aflat în intimitatea peștilor. M-a cuprins un fel de orgoliu când m-am uitat într-o parte și am văzut că, până la prima ieșire sunt trei metri, iar până la cealaltă scobitură cinci.

„Al dracului de șef, am zis. Nu mai ies de aici nici mort, să mă bați tu și să-mi furi bomboanele date de bătrânul Băcă, hoțul, care a spart de curând o magazie și a golit-o complet, împreună cu rudele sale, băgându-l pe responsabil în pușcărie pentru lipsă în gestiune”.

Povestea a ținut vreo trei luni, dar s-a terminat cu bine pentru bătrânul hoț, băieții lui depunând mărturie falsă: cum că fata mai mare a gestionarului, premiantă într-a cincea, a furat cu tac-su, făcându-se că stă și învață matematica la soare, în spatele magaziei.

Și-am rămas. Cleanul se uita la mine cam ciudat, dar n-am înțeles niciodată peștii, așa că nu-mi făceam sânge rău. Apa era caldă, nisipul fin, iar sâga lucioasă era cerul meu. În plus, puteam să ating acest cer cu mâna, să-l mângâi ca pe porc și el să nu zică nimic, să rămână așa, albastru și lucios, cu reflexe sângerii.

Cleanul a scos cărțile de joc și le-a întins pe jos strigând, cât îl ținea gura, că nu pot să-l bat; scotea numai „royală”, și asta de câte cinci ori la rând; cum s-ar zice, eram peștele lui, sclavul unui pește, bătaia lui de joc; mă câștiga picătură cu picătură. Cu toate astea, o mreană bătrână mi-a spus că sunt liber, că pot să mă întorc în lumea mea. Am refuzat pretextând dureri de măsele.

Mrenele au chicotit ușor și m-au spălat cu pământ, adus cu greu prin contrabandă de raci și rădăcini mișcătoare, surorile șerpilor ce mișunau peste tot, prin apropiere.

N-am înțeles obiceiul ăsta al spălatului cu pământ, dar nimeni n-a vrut să mă lămurească.

Scobarii au pus mână de la mână și mi-au cumpărat bronhii mecanice și mi-au cojit palmele ce arătau acum ca două aripioare argintii.

Au apărut peștii orbi, cu dinți ascuțiți și lați ca niște câmpii minuscule, au apărut peștii sfredeli; m-au numit șef peste un serviciu fără importanță, ceva cu visele racilor despre oameni și mi-au permis chiar, fără abuzuri, să vorbesc limba broaștelor râioase și să mă scald în apele limpezi ale scoicilor uriașe.

Broaștele râioase s-au supărat foc și au făcut reclamație, fapt pentru care am fost mutat la alt birou.

În timp ce stam într-o după-amiază mângâind capul lucios al unei broaște țestoase, mă gândeam bucuros la mutrele ălor de pe mal; mă gândeam la gențile rupte; de atunci încolo nu mai avea cine să le care. Îmi părea rău numai de faptul că lăsasem bomboanele afară, în buzunarele pantalonilor; puteam să-l servesc pe clean cu două-trei mentosane sau măcar cu o pralină, așa, că suntem prieteni, cu toate că, măgarul, mă bate sistematic la poker.

— Nu mai iese, am auzit deodată strigătul îngrozit al lui Hingherul. Sări, Șefule!

— Un' dracu să săr, bă?!

— Ești o moacă, a spus Hingherul plecând să cheme oamenii din subterane.

Zbânțuitu' se muta de pe un picior pe altul, preocupat doar de propriul lui dans, rânjind către cele câteva femei ce lăsaseră baltă spălatul rufelor și îl blestemau toate odată pe Șefu'.

Acesta ridica neputincios din umeri; privea prostit spre cei doi tineri de pe aeroglisoarele cu pietriș; aceștia încercau să scoată apa din mine.

Râdeam unduind ușor din coadă; știam că nu sunt eu acela.

— E mort, a spus un al treilea, pufăind indiferent din țigară, cu mâinile adâncite în buzunarele pantalonilor.

Femeile au tăcut brusc; Șefu' a tresărit; fața îi era deformată de lentila humei prin care priveam, devenită brusc transparentă.

Psihologul îndesă cu grijă onorariul primit și își făcu de lucru printre hârtiile înșirate pe birou. Femeia din fața lui se foia pe scaunul incomod așteptând cu nerăbdare verdictul.

— Aveți aici adeverința; ea vă permite să-l dați la patru ani direct în clasa a treia. Coeficientul de inteligență depășește valoarea medie a celor de vârsta lui.

— Mulțumesc, spuse femeia, distrată, privindu-și cu coada ochiului băiatul.

Solzii îi sclipeau de fericire, dar căuta să pară cât mai rece.

Puse în poșetă plicul ce conținea înregistrarea tuturor testelor, plutind către fereastră. Băiatul se cufundase în lectura unor tratate.

Îndepărtă păienjenișul electrozilor, îl apucă de una dintre înotătoarele pectorale lungi și îl trase după ea, propulsându-se către ieșire. Băiatul o urmă unduind prin apa verzuie; ușa se închise în urma lor fără zgomot.

Psihologul își așezase palmele pe birou pentru a nu-i sufla curentul de apă hârtiile.

- sfârșit -